

יגאל הורביץ:

„בניגוד לפרשת לבון, כיום הכל טרי!“

תקום ועדת חקירה בפרשת השב"כ, או שתתקיים חקירה מיסטרית. בהמלצת היועץ המישפטי לממשלה? את הכף יכריעו שלושה סרבני-חקירה ממחנה-המערך – יצחק רבין, אריה נחמקין ויגאל הורביץ. קולותיהם הם המכשילים קבלת החלטת של הממשלה על הקמתה של ועדת-חקירה.

מבין השלושה, עמדתו של נציג „אומץ“ בממשלה יגאל הורביץ, היא התמונה ביותר. בשנות ה-60 הוא היה ממקימי רפ"י, מיפלגה שאבן-היסוד שלה היתה הדרישה לוועדת-חקירה מישפטית, שתוציא לאור את האמת בפרשת-לבון. על כך פוצץ דויד בן-גוריון את הממשלה ואת מפא"י. כיום, מתנגד הורביץ לוועדת-חקירה.

שאלנו אותו מה נשתנה. אז דרש שריהיטחון, פינחס לבון, שיכריזו שלא הוא נתן את ההוראה להטמין פצצות במצריים. הוא דרש זאת מדויד בן-גוריון. בן-גוריון אמר לו: „אני לא מוכן להכריז סתם כן!“

פרשות

לך לוועדת-חקירה מישפטית, לא ועדה פוליטית? את לבון ניקתה ועדת-שרים פוליטית. אני התנגדתי לכך, בטענה שזאת פוליטיקה לשמה.

● הסיטואציה כיום אינה כזאת בדיוק?

כיום זאת בעיה אחרת. כיום יש בעיית הסודיות. אז עסקו כמה שקרה כמה שנים לפני כן. היום הכל טרי.

● ואז לא היתה בעיה של סודיות? הרי חלק מהאסירים שלנו ישבו עדיין בכלא במצריים בעת מיצוצה המחודש של הפרשה?

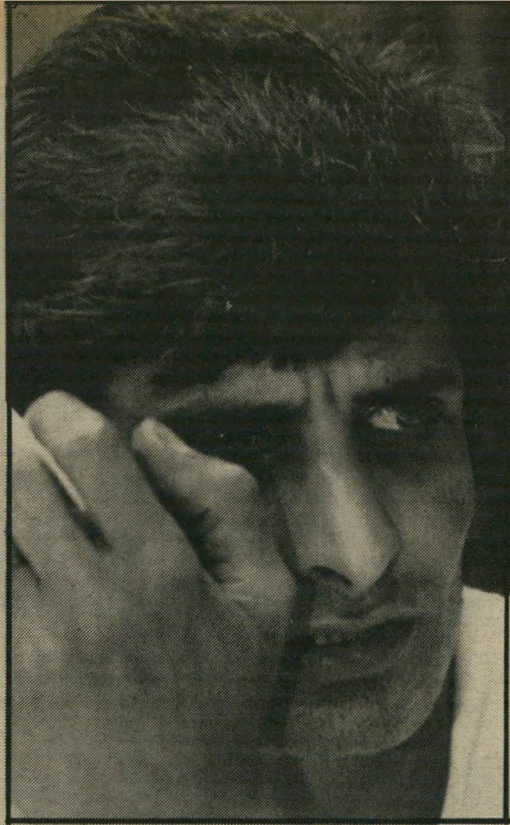
בכל זאת, כיום עוסקים בחומר טרי. אני מפחד מהדלפות. צריך להזכיר איזה דברים רולפים מריני ועדת-חזק וביטחון? הרי אתם, העיתונאים, יכולים לספר לי מדובר כאן בדברים חסויים, שהם שאלת-חיים.

● גורם הסודיות צריך למנוע את יציאתה של האמת לאור?

לא אמרתי זאת. אני בעד בדיקה, שיהיה ברור. אני בעד זה שימנו שופט עליון או מישוה בדרג דומה, שהכל מכבדים אותו וסומכים על שיקול-דעתו. רק לא פוליטיקאי! או התנגדתי לכך, וגם היום. שהשופט או הבורק יחקרו את הפרשה ביסודיות, ובסודיות הדרושה.

● כלומר: אתה מסכים עם יצחק מודעי, שעל הצדק להיעשות ולא להיראות.

לא בדיוק. הבורק יגיש את מסקנותיו לציבור, אך לא את הפרטים שהביאו אותו למסקנות. לשם כך, אני מציע, שיבחרו אדם המקובל על הכל. זוהי הדרך היחידה לברוק את האמת ולמנוע, עם זאת, הדלפות.

זוהר ארגוב:

„כשלקחתי את הקראק הרגשתי כמו קאובוי!“

שבוע ימים חיפשה מיסטרת-לונדון אחר זמר-הרוק הנודע בוי ג'ורג'. שהיה מכור לסמים. היום בוי ג'ורג' הוא בתהליך גמילה.

ביקשנו מהזמר זוהר ארגוב, שנמצא כבר חודש וחצי בתהליך גמילה, שיספר על סמים בעולם-הבידור, ועל הניסיונות להיגמל מהם.

ההתמכרות של בוי ג'ורג' שונה משלי. לו היה יותר קל להשיג סמים. בחברה שהוא חי, הסמים זולים יותר, יש יותר משתמשים וגם יש לו יותר כסף לקנות. אצלו זה מישחקיבית.

אני לא הכרתי את הקראק בישראל. רק כשהייתי באמריקה שמעתי עליו.

● איך התמכרת?

הייתי בלוס-אנג'לס. באתי להופעה. יש שם הרבה ישראלים, ואחד מהם הציע לי סם שלא הכרתי כחיים, הקראק. נגנבת, עד שמצאתי את עצמי יום אחד מחוק. לא תיפקדתי. בימים שלא לקחתי את הקראק, הרגשתי שאני לא מתפקד. הגוף היה רפוי.

סמים

הפרקים כאבו. וא הייתי לוקח קצת יותר, והרגשתי שהגוף שלי חוזר לתפקד. כשלקחתי את הקראק הרגשתי כמו קאובוי.

● כמה זמן זה נמשך?

שנתיים וחצי שאני בתוך הסיפור הזה של סמים.

● איך התחלת בגמילה?

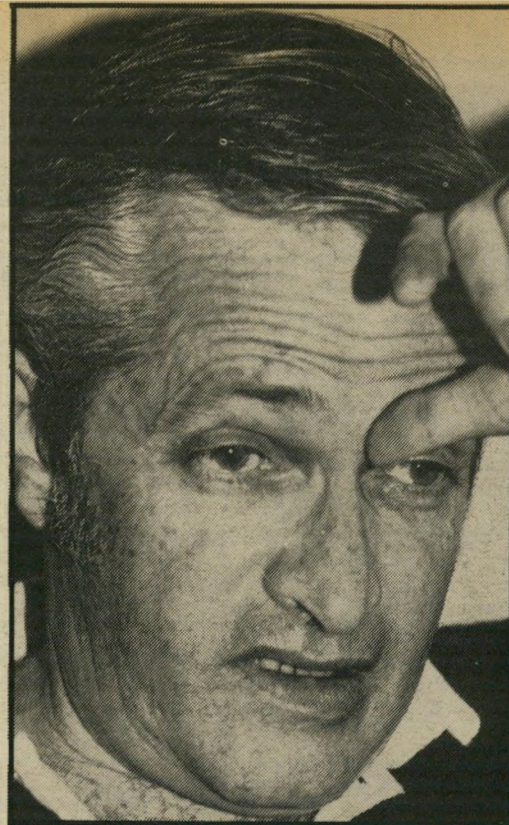
הכל בגלל אמה שלי והאחים שלי. אני הבן הבכור. רציני לשמש דוגמה. יש לי ילד בן 12. אשתו של המפיק שלי, שהיא נהגת-אוסטובוס, ראתה שאני חצי מת, והחליטה לעזור. החלפתי אוזניה. עברתי לגור בירושלים, בבית שלהם. וכאן, עם ששת הילדים שלהם ועם הרעש, אני פחות בריכאון. המיסגרת של המישפחה עוזרת לי לצאת מזה.

● לא תוכל תמיד להישאר בביתם.

יכולים להשגיח עליי חודש-חודשיים, ואחריכך אפשר לחזור. אבל הכל תלוי בכדאום. כשרוצים, מאוד מצליחים. אני מתחיל להבין ולהכיר שהחיים הטובים הם אלה שאני חי עכשיו, ומי שמתמש בסמים הוא בעצם מת שחושב שהוא חי.

● למה ההתמכרות לסמים נפוצה בעולם-הבידור?

אנחנו חיים את הלילה, ולא תיאורטית. אלא בצורה המעשית של העניין. אנחנו לא יוצאים פעם בשבוע לבלות בלילה. אנחנו כל לילה בחוץ. גומרים את העבודה, לא הולכים לישון. עוברים מבר לבר. בכל מקום מגלים חבר אחר וראש אחר. ואז מישוה מציע לקחת סמים, ולוקחים. פעם מתוך עניין, ופעם בגלל מתח, ואחר כך מתוך כח, וכשמרגישים את הטעם — אז כבר נמצאים עמוק בפנים.

דני ליטאי:

„הלהקות הצבאיות מיזגו בין כל התרבויות!“

להקת חיל-האוויר, כך התבשרנו בקומוניקטים למי ניהם. יוצאת בימים אלה בתוכניתה החדשה זהו זף! בשורה כזאת היתה בוודאי יוצרת בעבר תכונה רבה בקרב אנשי הבידור. צייד-הכישרונות הצעירים היו נכנסים לפעולה, שלא לדבר על ההתעניינות של הקהל הרחב. ביחוד בני הנוער, המדרגים את השירים הצועדים במיצעדי-הפיזמונים. פנינו לבימאי התוכנית החדשה, ומי שביים מופעים רבים של הלהקות-צבאיות בימי זוהרן, ושאלנו אותו אם לדעתו יש עדיין מקום לתופעה הקרויה להקה צבאית.

ועוד איך! מאוד התמרמתי, כזמנו, כשביטלו את המוסד הזה של הלהקות הצבאיות. קטענו את המוסד הזה בשיא פריחתו. עכשיו אנחנו צריכים להתחיל הכל מההתחלה.

לי, אישית, עקב מצב כריאותי (ליטאי התאושש להפליא אחרי שטף-דם במוחו), זוהי משימה קשה.

● דיעה מאוד מקובלת בעולם-הבידור היא לרדת מהבימה בשיא.

להקות

מה זאת אומרת, צריך לרדת לרדת מהבימה בשיא? אז אולי יפסיקו בכלל הצגות מצליחות, או מופעי-מוסיקה? להקת צבאית מיועדת להופיע לפני קהל מסויים — קהל צבאי. הקהל הצבאי הוא בעצם עמיישראל. הוא מורכב מתרבויות שונות, סוגי מנטאלייות שונים. לקח לנו שנים, עד שמצאנו מכה משותף כלשהו לכל אלה.

הלהקה הצבאית אף תורמת לפיתוח הכישרונות בשטח הבידור. אנשים מוכשרים בתחום המוסיקה והבידור מנוטרלים מפעילות בתחום הזה בגילים החשובים ביותר — 18-21. לפעמים זה עלול לעלות להם באיבוד הקאריירה. הלהקה הצבאית היא פיתרון חלקי לבעיה הזאת. מיטב אמני-ישראל יצאו מכור-ההיתוך הזה.

● בעבר, מי שביכב בלהקה צבאית — עתידו בשוק האזרחי היה מובטח. איך זה כיום?

המוסד חטף מכה רצינית ביותר. אין ספק שבכך נסוגנו כמה שנים אחורה. המכה ניחתה, בסופו של דבר, גם על השוק האזרחי. אין תחליף ללהקות הצבאיות מהבחינה הזאת. לולא היו מחדשים אותן — לא ניתן היה לעשות מופעים מסויימים בשוק האזרחי. למשל, ברנשים וחלומות: כל שחקניו הם יוצאי להקות צבאיות. לולא היו מחדשים את הלהקות — כל הרקונגים-שחקנים שלנו היו בגיל מבוגר למדי, ללא ריענון.

● אחת הטענות העיקריות נגד הלהקות הצבאיות היתה שזו „התעמלות על הבימה“.

אני מכיר את הטענה, אבל לא מכיר בה. זה כמו שילכו לראות קונצרט ויאמרו על הצ'לן שהוא מתעמל על הבימה, בכך שהוא מזיז את הידיים. בכל אופן, הפיזיכ (היוזן חוזר) שקיבלנו בהופעות-ההרצה עד כה היה מעורר ביותר.